

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Sereno Tribuno. 462.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

gloria venturum, atque unicuique iuxta opera sua redditurum promisit. An igitur dignior illo hic sit, cui fides habeatur, pastoris tui, compunctionem ægrè admittētis, est perspicere: ne fortè in tuo contemptu tandem antevertaris: actum, ut tibi pœnitendi potestas fiat, quæras, cum iam pœnitentiæ nullus locus erit.

Theano. 461.

Ornatus studium, ac lapillorum flores, aurique cum iis connexio, atque intortit crines, & oculorum pigmenta, & pulchritudinis effictio, prauaque circa res huiusmodi artificia, quæ tibi curæ esse omnes referunt, necessarij vsus honestati & grauitati contumeliam inferunt, vitiosarum autem affectionum rabiem significant. Quã obrem si pactorum cum Christo initorum obliuione captus es, submonendi tui causa hæc scripsi. Sin autem, ut homo, mutatus es, fac quamprimùm respicias. Etenim Deo munus minimè promississe, periculo vacat: at, cum aliquid voueris, id minimè præstare, condemnatione dignū est.

Dent. 23.

Sereno Tribuno. 462.

Deum quidem semper habes consilia tua prosperè dirigentem. Nunc autem in Thraciam, hoc est, perturbationum ac tumultuum arcem, proficiscens, Cæsaris largitione opus habes, quam ipsi copiosè procurat Androgynus. Tu igitur consilij inopia laborans, ita te compara, tanquam inter medios leones proiciendus, atque orationis subsidium adhibe. Non dormitabit autem (hoc pro certo habeo) is qui te custodit: Verùm improbitatis molas conteret, tēque saluum & incolumen ad possessionis tuæ terram reducet.

Dionysio Iuueni. 463.

Magno mœrore afficior, quoniam te paternæ pudicitia æmulum haudquaquam esse audio, verùm peregrinam turpitudinē

καὶ σωτήρ, ἢ ξένον ἐν δόξῃ ἐπιγγέλατο, καὶ ἀποδοῦναι ἐχέτω ὡς ἔπραξεν. εἰ τοίνυν ἀξίος ἔσται μάλλον σκεῖν, τῆς σῆς βίῃ συνιδεῖν δισταταύκτες καρδίας, μήποτε φθαδῆς χαταφρονῶν, καὶ τότε μεταμέλωσται. ζῆτῆς, ὅτε τόπος μεταμέλωσται. μέλα.

Θεανῶ. 461.

Ἡ φιλοκοσμία, καὶ ἡ τῆς λιγῶν ἀνθῆ, καὶ τῶ χειρῶν ἢ παρῶς τῶν ἀνάκρεσις, καὶ πλόκαμοὶ ἐλικτοί, καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί, καὶ χέλλυς σοφισμὸς, καὶ αἱ περὶ ταῦτα χρονοτεχνίαι ὧν σε φροντίζειν ἀπαγγέλλουσιν ἀπαντες, τὴν μὲν σεμνότητα τῆς ζωῆς ἐνυβρίζουσι· παθῶν δὲ λύσειν χρονοτεχνίαι, καὶ οὐδὲ τῆς σωτηρίας ἐπιλέλησαι, παρῶς ὑπομνησιν γράφα· εἰ δ' ἐπεὶ ἀπίστος ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ γὰρ τοῦ ἀνάνητον. τὸ γὰρ μὴ ἐπαγγέλασθαι δῶρον θεῶν, ἀκινδύων. τὸ δὲ εὐξασθαι καὶ ἀβετῆσαι, κατὰ κλειτόν.

Σερηνῶ τριβόνῳ. 462.

Ἐχει μὲν θεὸν αἰεὶ τὰς βελάς εὐδουπάσει, νῦν δὲ παρῶς θράκην σελόμυρος, καὶ τῆς συγχόσειν τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ζῆλεις τῆς ὀρέξεως καίσα· ἔριξαι. ῥος, ἢν αὐτῶ μαφτεύει δαμῆλως ὁ Ἀνδρόγυμος, καὶ σὺ μὲν ἀπορῶν ὡς μέσος λεόντων ῥιφιστόμυρος, γίνῃ παρῶς σελήνην κοῦθον κεκτημένος. οὐ νυστάζει δὲ οἶδα ὁ φυλάτῃν σε, τὰς δὲ μύλας συνθλάσει τῆς παντοίας, καὶ ἀποτρέψει σε μετὰ σωτηρίας, εἰς τὴν γῆν τῆς καταχέσεώς σου.

Διονυσίῳ νέῳ. 463.

Λύπην ἔχω μεγάλην, ὅτι ἀκίω σε, οὐ τὴν πατρῶαν σωφροσύνην ζηλοῦντα, ἀλλὰ ξένον ἐπιτηδεύοντα ἀίχμητον, ἀπο-